

Írta **Kiss Zselyke**

A nyár közepén egy napon, amikor épp sötétségbe borult a világ, két alak tűnt elő a homályból. Az Aranykoporsó utcában álltak, azon a bizonyos helyszínen, ahol egy hete eltűnt a barátjuk, Vera. Az egyik percben két fénycsík táncolt előttük, a másikban pedig már eltűnt velük együtt. Egy különös helyre érkeztek, egy kies és ódon kastély elé. Stanley és Konrád riadt tekintettel figyelték az omladozó falú, magas tornyú építményt. Közelebb merészkedve észrevettek egy réztáblát a kapu alatt, amin az állt: “Az élet játéka”:

- Nem akarok meghalni, még előttem az élet! -siránkozott Konrád.
- Ha nem hallgatsz el, én végzek veled, itt és most!- kiáltott rá Stanley.

Erre Konrád még jobban megijedt és felszökött Stanley karjaiba. A fiú azonnal ledobta és gúnyolódni kezdett szerencsétlen társán:

- Na, Konzerv Konrád, bepisiltünk, bepisiltünk! Pelust nem lehet most cserélni, otthon kellett volna! Valakinek még célja is van, megmenteni Verát, majd meghódítani. A második egy kicsit nehezebb lesz.

Végül bátorságukat összeszedve bemerészkedtek a rejtélyes kastélyba. Belépve a rozoga faajtón egy fáklyákkal megvilágított folyosón találták magukat. A végében egy tükröt fedeztek fel, amelyben nem saját magukat, hanem meglepetésükre Vera tükörképét vélték felfedezni. Kisvártatva eltűnt Vera arca és egy felirat tűnt fel előttük: “35 kiló remény, 35 hibázási lehetőségek van megtalálni a barátotokat”:

- Na, konzerv, mondd meg mit csináljunk?!- nézett kérdően társára Stanley.
- Hát... a filmekben ilyenkor mindig feltérképezik a falat, hátha valami titkos járatra bukkannak- s azzal elkezdte tapogatni a hideg kőfalat, mígnem ujjai beleakadtak egy résbe.

Sokáig tapogatózott egészen addig, amíg fel nem tűnt előttük egy alagút. Pár lépést előretéve egy sötét csuklyás alak jelent meg a szemük előtt. Az arcát nem látták, de a kacajától a hideg futkosott a hátukon:

- Én vagyok az alkimista! Ahhoz, hogy megtalálhassátok a barátotokat jól kell döntenetek- erre hirtelen megjelent előttük három ajtó. - Ezek közül az ajtók közül kell választanotok, de eszesek legyetek, mert csak az egyik mögött letek Verára. A másik kettő viszont... hát nem szerencsés választás. Az egyik által 451 Fahrenheit fok hőségben találjátok magatokat, míg a másik mögött az emlékek őre vár rátok, aki mindörökre elragadja az emlékeiteket.

A fiúk kétségbeestek és csak döbbsen bámultak egymásra. Stanley azonban hamar visszaszerezte lélekjelenlétét és vakon rámutatott a középső ajtóra. Az ajtó kitért előttük, ők pedig gyorsan besiettek. Belépve Verát fedezték fel, amint a hógömb fogságában raboskodott. A lányt meglátva Stanley elkiáltotta magát:

- Ez az tesó, tudtam én, hogy megcsinálom! Én vagyok Stanley, a szerencse fia!

A nagy hangzavarra felébredt a fehér tigris, aki eddig a lányt őrizte és ösztönösen a fiúkra akart támadni. Ekkor azonban egy alacsony termetű, szőke hajú legény ugrott eléjük, megállítva a tigrist:

- Jesszus! A szívem majd kihagyott egyet! Ki vagy te?- kiáltott fel Stanley.
- Én vagyok a kis herceg, Inferno fia, aki fogságban tart mindnyájukat. Nem tudok sokat segíteni, nem szabad tudomást szereznie róla, de azért veletek vagyok, mivel én is veszélyben vagyok. Mostantól én vagyok a boldog herceg ebben a kastélyban, mert találkoztam veletek!

Vera kiszabadult és örömeiben mindkét fiú nyakába ugrott, ami nem rá vallott. Ezután elindultak a herceg nyomában, aki mutatta nekik a kivezető utat. Az út végéhez érve a gyerekek egy faajtón kiléptek a szabadba. Hirtelen szembetalálták magukat egy aranysárkánnyal, aki felettük körözött, mint a sas védtelen áldozatai fölött. A szörnyet meglátva Vera megragadta a két fiú kezét és eltűntek a lény szemei előtt. A fiúk döbbenetben faggatták őt a történekről:

- Tudjátok, én vagyok a láthatatlan ember lánya, ezért rabolt el Inferno. Mindenféle selyemruhával és a titkos kertjéből szedett gyönyörű rózsákkal próbált megvezetni. Azt viszont már ne kérdezzétek, miért kellettem neki, talán azért, hogy leigázza a világot-mesélte a lány.

A szörny a kastély másik felébe repült, ezért Vera elengedte a fiúk kezét. Tanácstalanul néztek össze, mert egy tenger partján találták magukat. Kisvártatva Konrád felkiáltott:

- Hát ide, hogy került egy tenger?! Valaki elhagyta?
- Az osztály vesztese, ne kiáltozzon itt össze-vissza! Inkább keress már valami hajót, amivel átjuthatunk vagy azt akarod, hogy átússzunk?- rivallt rá Stanley.
- Jól van, megyek már, megyek!- mondta Konrád és elindult a part mentén.

Eközben Vera és Stanley kettesben maradtak. Egy kis ideig csendben álltak egymás mellett, aztán Vera Stanley felé fordult:

- Köszönöm hogy kihoztatok!

Stanley erre nem válaszolt semmit, csak közelebb hajolt a lányhoz, aki először közeledett felé, majd egy pofonnal fejezte be a mozdulatsort:

- Mit képzelsz magadról, csak úgy itt meg lehet csókolni engem?! Én Toldi szerelme vagyok!
- Bezzeg az én időmben a lányok nem válogattak a fiúk közül!-szólalt meg egy hang a hátuk mögül és meglepetésükre Konrád állt ott egy öreg halász jelenlétében.
- Ő itt Momo, aki át fog minket vinni ezen a rejtélyes tengeren- mutatta be az ismeretlent a többieknek.

Mindnyájan felültek "Az öreg halász és a tenger" nevezetű hajóra, aminek az elején egy éneklő kutya figura állt. Az éneklő kutya szüntelenül karácsonyi énekeket dalolt, a gyerekek pedig csak pislogni tudtak ezen a különös látványon. Hazafele Momo mesélni kezdett a tóparti gyilkosságról, miközben a hajó ide-oda ingadozva eltűnt a messzeségben.